

Убитата птичка.

(По Д. Кайгородовъ).

Бѣше празникъ. Татко погледна часовника си и каза: „Врѣме е вече за разходка. Хайде, обличайте се!“ Мама ми облѣче новитѣ дрехи, даде ми новата шапка и азъ вече бѣхъ готовъ.

Излѣзохъ на двора. Като видѣхъ, че татко и мама ще се бавятъ още, додѣто се облѣкатъ, азъ побързахъ да се възползувамъ отъ свободното врѣме и се затекохъ въ градината, дѣто цвѣтѣха прѣзъ това врѣме моитѣ обични цвѣта. Бѣше свѣтълъ топълъ априлски день. Въздухътъ се изпълваше съ звънливото чирикание на пернатитѣ пѣвци, които населяваха хубавата градина. Тъмночервенитѣ, жълтитѣ и пѣстри лалета, силно напечени отъ слънцето, нѣжно благоухаеха, и азъ, наведенъ къмъ чашката на цвѣтоветѣ, съ наслаждение дишахъ толкова любимия ми мирисъ.

Изведнажъ край мене прѣлетя малка сивичка птичка, и толкова близко, че даже ме оплаши и безъ малко щѣше да ме закачи съ крилото си. Тя прѣхвъркна и кацна на осемъ крачки отъ мене на посипаната съ червенъ пѣськъ пжтека, която се извиваше между лехитѣ съ цвѣта. Внезапно азъ забравихъ цвѣтята и тѣхния сладкъ мирисъ. Изпълненъ неочаквано съ явилата се страсть къмъ ловъ, азъ взехъ изпрѣчилото се отпрѣдѣ ми парче отъ тухла, и . . . слѣдъ минута птичката лежеше върху пѣська на пжтеката умрѣла. Зарадванъ отъ сполучливия ударъ, азъ бързо се затексхъ при нея, но веднага замръзнахъ на мѣстото си. Прѣдъ мене лежеше, съ разбита глава, хубавичка, нѣжна птичка. Черничкитѣ ѣ очички бѣха полуотворени; отъ малката ѣ устица, която сегистогисъ бавно се разтваряше, излизаха кървави мѣхурчета. „Мило нещастно създание! Какво направихъ азъ! Може би, тя има малки птиченца. Тѣ ще чакатъ своята майка“. А слънцето силно свѣтѣше, птичкитѣ пѣеха и цвѣтята издаваха приятна миризма. Азъ я вдигнахъ, като прѣстѣпникъ, нервно стискахъ въ ржцѣ коланя, съ който бѣхъ прѣпасанъ. Бързо се затекохъ къмъ жгѣла на градината, дѣто стоеше моята